

Μήνυμα Οικουμενικού Πατριάρχη για την ημέρα προσευχής υπέρ της Προστασίας του Φυσικού Περιβάλλοντος (1 Σεπτεμβρίου 2022)

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Το μήνυμά του για την «Ημέρα προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος», που έχει καθιερωθεί να τιμάται κατά την αρχή του εκκλησιαστικού έτους, στην εορτή της ινδίκτου, δημοσίευσε σήμερα ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, αρχίζοντας, όπως πάντα, με δοξολογία για το δώρο της δημιουργίας. Ο Παναγιώτατος στο φετινό του μήνυμα καταδικάζει τον πόλεμο στην Ουκρανία, τονίζοντας ότι κάθε

πόλεμος είναι μία ανθρωπιστική και οικολογική καταστροφή.

Διαβάστε ολόκληρο το μήνυμα:

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἰερώτατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἰσερχόμενοι σήμερον, εὐλογίᾳ Θεοῦ, εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, τιμῶμεν κατά τήν ἑορτήν ταύτην τῆς Ἰνδίκτου τήν «Ἡμέραν προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος» καί ἀναπέμπομεν δοξολογικάς καί εὐχαριστηρίους εὐχάς πρός τόν Κτίστην τῶν ἀπάντων διά τό «μέγα δῶρον τῆς δημιουργίας».

Διακηρύσσομεν καί πάλιν γεγонуίᾳ τῇ φωνῇ, ὅτι **ὁ σεβασμός πρός τήν κτίσιν καί ἡ διαρκὲς μέριμνα διά τήν προστασίαν της ἀνήκουν εἰς τόν πυρῆνα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ταυτότητος, ὡς ἐν ἐκ τῶν τιμαλφεστάτων στοιχείων της. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καί διδάσκει ὅτι αἰτία τῆς ἀλλοτριώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν καί τόν συνάνθρωπον εἶναι ἡ «Θεοῦ ἀλλοτριώσεις». Ὑπενθυμίζει δέ εὐθαρσῶς ὅτι δέν ὑπάρχει αὐθεντική ἐλευθερία χωρίς τήν Ἀλήθειαν καί ἔξω ἀπό τήν Ἀλήθειαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἐλευθεροποιός δύναμις. «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. η', 32).**

Ἐπὶ τρεῖς καί πλέον δεκαετίαι, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία προβάλλει μετ' ἐμφάσεως καί δυναμισμοῦ, διά ποικίλων πρωτοβουλιῶν, τό οἰκοφιλικόν μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ 1η Σεπτεμβρίου 1989 θά σηματοδοτῇ καί θά συμβολίζῃ ἑσαεὶ τήν ἑναρξιν ἐνός εὐλογημένου κινήματος, τό ὁποῖον παρήγαγε καρπὸν πολύν, ἀνέδειξε τὰς πνευματικάς καί ἠθικάς ρίζας καί παραμέτρους τῆς καταστροφῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἐκίνητοποίησε πρόσωπα καί θεσμούς, ἐνέπνευσε τόν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἔδειξε τήν ὁδὸν πρός ἀντιμετώπισιν τοῦ μεγάλου προβλήματος, ὁδόν, ἡ ὁποία διαβαίνει διά μέσου, πρῶτον, τῆς

κατανοήσεως τῆς συνδέσεως αὐτοῦ μέ τήν κρίσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας καί τῆς ἀνάγκης ριζικῆς ἀλλαγῆς νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἀπέναντι εἰς τήν κτίσιν, καί, δεύτερον, διά τῆς κοινῆς καί πανανθρωπίνης δράσεως, δεδομένων τῶν παγκοσμίων διαστάσεων καί τῶν τραγικῶν ἐπιπτώσεων τοῦ οἰκολογικοῦ ὀλέθρου.

Πολύτιμον παρακαταθήκην διά τό μέλλον ἀποτελεῖ ἡ σημαντική συγγραφική παραγωγή εἰς τόν χῶρον τῆς θεολογικῆς οἰκολογίας, κεντρικήν θέσιν εἰς τήν ὁποίαν κατέχουν αἱ μελέται τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Περγᾶμου κ. Ἰωάννου, Καθηγητοῦ καί Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐμπνεύσεως θά ἀποτελοῦν καί αἱ εἰσηγήσεις εἰς τὰ ἐννέα ἐν πλῶ διεθνῇ οἰκολογικά Συμπόσια, εἰς τὰ ὁποῖα συμμετεῖχον ὀνομαστοί εἰδικοί ἐπιστήμονες καί ἐκπρόσωποι τῆς πολιτικῆς, τοῦ πολιτισμοῦ καί τοῦ πνεύματος. Τά κείμενα αὐτά εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμα καί διά τήν περιβαλλοντικήν ἀγωγὴν, ἡ ὁποία διεκδικεῖ σημαντικόν ρόλον εἰς τήν σύγχρονον ἐκπαίδευσιν. Ὅρθῶς ἔχει λεχθῇ, ὅτι «στό μέλλον, μία παιδεία χωρίς οἰκολογικό προσανατολισμό θά εἶναι παρωδία παιδείας».

Ἡ ἀειφόρος ἀνάπτυξις εἶναι μονόδρομος. Αὐτή, ἡ ὁποία διασφαλίζει τήν οἰκολογικήν ἰσορροπίαν εἰς τό παρόν καί ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διά τό μέλλον, ἔχει τούς ὅρους της: τήν οἰκολογικήν οἰκονομίαν, τήν ἀλλαγὴν εἰς τήν γεωργικὴν καί τήν βιομηχανικὴν παραγωγὴν, εἰς τήν παραγωγὴν καί τήν χρῆσιν τῆς ἐνέργειας, εἰς τὰς μετακινήσεις καί τὰς μεταφοράς ἀγαθῶν, νέα καταναλωτικά πρότυπα κ. ἄ. Δυστυχῶς, συχνά αἱ καλαὶ προθέσεις, αἱ συμφωνίαι καί αἱ διακηρύξεις, παραμένουν ἀπλῇ θεωρία, «μεγάλα λόγια», χωρὶς ἀντίκρουσμα εἰς τήν πράξιν, «ἀκάλυπτες ἐπιταγές», ὅπως ἔχει γραφῆ. Ἡ ἀνθρωπότης δέν συνετίζεται ἀπὸ τήν κλιματικὴν ἀλλαγὴν, τὰς καταστροφικὰς πυρκαϊὰς, τούς καύσωνας, τὰ πλημμυρικὰ φαινόμενα, τήν ραγδαίαν μείωσιν τῆς βιοποικιλότητος, τήν μόλυνσιν τῆς ἀτμοσφαίρας καί τῶν θαλασσῶν, τήν ἀποψίλωσιν τῶν δασῶν καί τὰς κοινωνικὰς ἐπιπτώσεις τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως, μέ πρώτην τήν μαζικὴν μετανάστευσιν διὰ περιβαλλοντικούς λόγους. Ἐξακολουθεῖ νὰ τρέφῃ ψευδαισθήσεις περὶ τῆς ἐγγενοῦς ἱκανότητος τῆς φύσεως νὰ αὐτοπροστατεύεται καί νὰ ὑπερβαίνει τὰ ἀνθρωπογενῆ τραύματα. Γνωρίζομεν, ἀλλὰ συνεχίζομεν νὰ δρῶμεν ὡς ἀπληροφόρητοι, νὰ ἀπωθῶμεν τήν ἀλήθειαν ὅτι, ἀναφορικῶς πρὸς τήν σχέσιν μέ τό φυσικόν περιβάλλον, ὁ σύγχρονος τεχνοκρατικὸς καί οἰκονομοκεντρικὸς πολιτισμὸς μας δέν ἀποτελεῖ πρόοδον, ἐφ' ὅσον ἡ μεγαλυτέρα καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος συνετελέσθη εἰς τήν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν κυριαρχίας τῆς ἐπιστήμης καί τῆς οἰκονομίας. Ἡ κλιματικὴ ἀλλαγὴ εἶναι μία μεγάλη καταστροφή, ἡ ὁποία προεκλήθη ἀπὸ τήν ἀνθρωπίνην ἀνευθυνότητα καί τό ἀδιέξοδον πρότυπον ὁργανώσεως τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς. Ἐχομεν μέλλον, μόνον ἐάν κατανοήσωμεν ὅτι ἡ προστασία τῆς ἀκεραιότητος τῆς δημιουργίας ὅχι μόνον δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς τήν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ εἶναι τό ὄχημα διὰ πραγματικὴν πρόοδον.

Ἐφέτος, οἱ ἐορτασμοὶ τῆς Ἡμέρας προστασίας τῆς κτίσεως συνηχοῦν μέ τήν κλαγγὴν τῶν ὅπλων εἰς τήν Οὐκρανίαν, μέ τήν κραυγὴν τῶν θυμάτων τῆς πολεμικῆς βίας, τούς βομβαρδισμούς τῶν πόλεων καί τῶν ὑποδομῶν, τήν συνοδυνωμένην φύσιν καί τούς στεναγμούς τῶν προσφύγων. Κάθε πόλεμος εἶναι μία ἀνθρωπιστικὴ καί οἰκολογικὴ καταστροφή. Ἡ συνεχιζομένη βία, ἐκτός ἀπὸ τὰς χιλιάδας ἀνθρωπίνων ζωῶν, τὰς ὁποίας καταστρέφει, καί τήν μόλυνσιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἀναγκάζει κράτη καί λαούς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς μὴ φιλικὰς πρὸς τό περιβάλλον μορφὰς ἐξασφαλίσεως ἐνεργειακῆς ἐπαρκειᾶς. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ ἀνθρωπότης εἰσέρχεται εἰς ἕνα νέον φαῦλον κύκλον καταστροφικῶν ἀδιεξόδων. Ἐπιβεβαιώνεται δέ τό λεχθέν, ὅτι ὁ homo sapiens καί σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ συμπεριφέρεται ἐκ παραλλήλου ὡς homo demens, ὡς ἄσοφος καί παράφρων.

Ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ καί τέκνα εὐλογημένα,

Διά τήν Ἐκκλησίαν, τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, κατά μίαν θεολογικωτάτην διατύπωσιν, «δέν εἶναι ἀπλῶς χρήματα, χρήσιμο ὑλικό γιά τίς ἀτομικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά πράγματα, δηλαδή πράξεις – πεπραγμένα ἐνός δημιουργοῦ Προσώπου». Πάντα τά ἔργα Κυρίου εὐλογοῦν, ὑμνοῦν καί ὑπερυψοῦν Αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας, οἱ οὐρανοί διηγοῦνται τήν δόξαν Του. Αὐτό τό μήνυμα ἐκφράζει ἡ μέριμνα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διά τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας. Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρόγευσις ὅσων προσδοκῶμεν ὡς πραγματικότητα εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καθ' ὁδόν πρός τά Ἔσχατα, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία προσφέρει εἰς τόν κόσμον ὡς ὁδηγόν τό Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος καί τήν ἀκλόνητον βεβαιότητα, ὅτι τό κακόν, ὑπό ὅλας του τās μορφάς, δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ἱστορίαν.

Κατακλείοντες, εὐχόμεθα αἷσιον καί καρποτόκον τόν νέον ἐκκλησιαστικόν ἐνιαυτόν, ἐπικαλούμενοι ἐπί πάντας ὑμᾶς, πρεσβείαις τῆς Ἀγιοπρώτου Παναγίας τῆς Παμμακαρίστου, τήν ζωήρυτον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ ποιητοῦ καί λυτρωτοῦ τῆς κτίσεως ὅλης, τοῦ ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

,βκβ' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου / Οικουμενικό Πατριαρχεῖο